

การพัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 *

THE DEVELOPMENT OF KLONG SIE SUPARP COMPOSING TASKS FOR MATTHAYOMSUKSA FOUR STUDENTS

พนมศักดิ์ มนูญปรัชญาภรณ์ (Phanomsuk Manoonpruchayaporn)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนกรับใหญ่วอังกุศลกิจพิทยาคม ตำบลกรับใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 40 คน ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ แผนการจัดการเรียนรู้การแต่งโคลงสี่สุภาพ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent) ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 82.74/81.96 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความเห็นต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: แบบฝึก / การแต่งร้อยกรอง / โคลงสี่สุภาพ

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2557/ This article submitted in partial fulfillment of the requirements for the Degree Master of Education Program in Teaching Thai Language, Department of Curriculum and Method of Teaching, Faculty of Education, Graduate School, Silpakorn University, Academic Year 2014.

** นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โทรศัพท์: 086-568-4234 E-Mail Address: nom_kung@hotmail.com อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข ผู้ช่วยศาสตราจารย์มณฑนา วัฒนธนาม และรองศาสตราจารย์วัฒนา เกาศัลย์/ Student of Graduate School, Degree Master of Education Program in Teaching Thai Language, Department of Curriculum and Method of Teaching, Faculty of Education, Graduate School, Silpakorn University. Mobile Phone: 086-568-4234 E-Mail Address: nom_kung@hotmail.com, Advisors: Associate Prof. Somporn Ruamsuk, Assistant Prof. Montana Wattananorm and Associate Prof. Wattana Kaosan.

Abstract

The purpose of this research were 1) to develop the Klong Sie Suparp Composing Tasks for Matthayomsuksa Four Students to meet the hypothetical criterion of 75/75 percent 2) to compare the Matthayomsuksa Four Students' achievement score in Composing Klong Sie Suparp before and after learning by Klong Sie Suparp Composing Tasks, and 3) to study the Matthayomsuksa Four Students' opinion about learning to compose Klong Sie Suparp by Task. The samples were 40 Matthayomsuksa Four Students who study in the second semester of academic year 2014 of Krub Yai Wongkusonkit Pitthayakom School in Krub Yai district Banpong, Ratchaburi Province. The instruments used to collect data include a task on Composing Klong Sie Suparp, lesson plans for Composing Klong Sie Suparp, an achievement test in Composing Klong Sie Suparp and questionnaire requesting Matthayomsuksa Four Students' opinions about learning to compose Klong Sie Suparp by task. The data were analyzed by mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.) and t-test dependent. The findings were follows:

1. The efficiency percentage of the Klong Sie Suparp Composing Tasks was 82.74/81.96
2. The Matthayomsuksa Four Students' achievement score after using the Klong Sie Suparp Composing Tasks was higher than before using the Klong Sie Suparp Composing Tasks at the level of .05
3. The Matthayomsuksa Four Students' opinion about learning to compose Klong Sie Suparp by the Tasks was related at higher level.

Keywords: Task / Poem / Klong Sie Suparp

บทนำ

การเขียนร้อยกรองมีความสำคัญในฐานะของเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนของครูภาษาไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นรากฐานของประเทศชาติและสังคมไทย ในฐานะเครื่องดำรงรักษาวัฒนธรรมของชาติให้มั่นคง สถาบันการศึกษา นักการศึกษา นักวิชาการทางด้านภาษาไทยและนักวิจัยหลายท่าน ได้พยายามชี้ให้เห็นความสำคัญของร้อยกรองไว้ดังนี้ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 2 – การประพันธ์ไทย, 2541: 32) กล่าวว่า “หากจะพิจารณาคุณค่าของร้อยกรองว่ามีประการใดบ้าง นั้น ก็อาจจำแนกได้ว่า ร้อยกรองมีคุณค่าต่อผู้แต่ง มีคุณค่าต่อผู้อ่านมีคุณค่าต่อสังคม และประการสำคัญที่ควรนำมากล่าวเป็นประการแรกคือ ร้อยกรองมีคุณค่าในตัวเอง หมายถึงความงามของ ร้อยกรองนั่นเอง” ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2522: บทนำ) กล่าวว่า “การประพันธ์เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีคุณค่ามากในชีวิตมนุษย์ ใครก็ตามที่แต่งได้ย่อมแสดงว่าผู้นั้นเป็นผู้มีความเจริญทางปัญญา เพราะสามารถคิดและถ่ายทอดความคิดของเขาออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจและรู้สึกได้ การประพันธ์มีคุณค่าในทางทำให้เกิดความเพลิดเพลินใจเป็นประการแรก ส่งเสริมสติปัญญาเป็นประการที่สอง และช่วยดำรงรักษาวัฒนธรรมไว้เป็นประการที่สาม” ประเทือง คล้าย

สุบรรณ (2522: 78) กล่าวว่า “คำประพันธ์ร้อยกรองเป็นภาษาที่มีระเบียบแบบแผน แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมทางภาษาสูง ตลอดจนความเป็นปึกแผ่นมั่นคงภายในชาติ มีขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเอง” สอดคล้องกับแนวคิดของ สิทธา พิณีภูวาล และประทีป วาทิก-ทินกร (2542: 1) ที่กล่าวว่า “ร้อยกรอง กาพย์ กลอน หรือคำประพันธ์อันได้แก่ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ฯลฯ เป็นสิ่งที่นักศึกษาร้อยกรองไทยจำเป็นต้องศึกษา เพราะความรู้เรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับภาษา และวรรณคดีเป็นอย่างมาก หากนักศึกษาปราศจากความรู้เรื่องร้อยกรองเสียแล้ว ก็ไม่สมควรได้ชื่อว่าเคยผ่านการศึกษาร้อยกรองไทย” และ บารณี ถาวร (2541: 13) ที่ว่า “ภาษาที่กวีใช้ในการสร้างสรรค์งานร้อยกรองเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการของตนเองให้ผู้อ่านได้สัมผัสนั้น เป็นภาษาที่ประณีตไพเราะงดงามด้วยรสแห่งถ้อยคำที่ใช้รสนแห่งความหมายลึกซึ้ง กินใจ อันเป็นองค์ประกอบแห่งวรรณศิลป์ที่มีคุณค่าต่อกวีผู้แต่งต่อผู้อ่านและต่อสังคม”

จากความสำคัญของร้อยกรองดังกล่าวไว้ข้างต้น สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553: 51 – 52) ได้กำหนดเรื่องการแต่งบทร้อยกรองไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา โดยกำหนดมาตรฐาน ท 4.1 ว่า เมื่อจบการศึกษา ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ และกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ให้นักเรียนทุกช่วงชั้นสามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทต่างๆ ได้ เช่นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ระบุว่า ข้อ 6 สามารถแต่งบทร้อยกรองโคลงสี่สุภาพได้ และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ข้อ 4 สามารถแต่งบทร้อยกรองประเภท กาพย์ กลอน และโคลงได้

ในการเรียนเรื่องการแต่งร้อยกรองนั้น โคลงสี่สุภาพ นับว่ามีความสำคัญสำหรับผู้เรียน เพราะโคลงสี่สุภาพเป็นคำประพันธ์รู้จักกันโดยทั่วไปเช่นเดียวกับกาพย์และกลอน แม้ว่าจะนิยมแต่น้อยกว่ากาพย์ และกลอน เพราะโคลงมีลักษณะบังคับในการแต่งยาก แต่ปรากฏว่านักประพันธ์หลายท่านก็ยังให้ความนิยมโคลงสี่สุภาพมาจนปัจจุบัน ดังที่ คมทวน คันธนู (2545: 12) กล่าวว่า “โคลงได้รับความสนใจจากนักประพันธ์มาเป็นเวลานานแล้ว โคลงที่เริ่มแต่งก่อนคือโคลงห้าคำ แต่ที่นิยมแต่งมาจนปัจจุบันนี้คือโคลงสี่สุภาพ” นอกจากนี้วรรณคดีไทยที่แต่งเป็นโคลงมีหลายเรื่อง เช่น นิราศสุพรรณ นิราศนรินทร์ และยังมีนิพนธ์มาแต่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับคดีสอนใจ เช่น โคลงโลกนิติ ซึ่งนักการศึกษากล่าวถึงการเรียนการสอนเกี่ยวกับโคลงสี่สุภาพไว้อย่างน่าสนใจ ได้แก่ บารณี ถาวร (2541: 69) กล่าวว่า “การเรียนลักษณะบังคับ รูปแบบในการแต่งโคลงเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนภาษาไทย และผู้สนใจศึกษาร้อยกรองประเภทโคลง ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจโคลงดีขึ้น อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาวรรณคดีประเภทโคลงได้เข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ดียิ่งขึ้น” อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จะเล็งเห็นถึงความสำคัญของการแต่งบทร้อยกรอง แต่เท่าที่ผ่านมาพบว่า การสอนการแต่งร้อยกรองก็ยังเป็นปัญหาสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งนักวิจัยหลายท่าน ได้กล่าวถึงปัญหาของการเรียนการสอนแต่งร้อยกรองไว้ดังนี้

สุนทรี เฉลิมพงษ์ (2533: 111) ได้กล่าวว่า “นักเรียนไม่สามารถแต่งบทร้อยกรองได้เพราะไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำ ใช้คำศัพท์ยากโดยไม่เข้าใจความหมาย และจำลักษณะบังคับของร้อยกรองไม่ได้” สอดคล้องกับสุจิตต์ เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2536: 137) ที่แสดงความคิดเห็นว่า “การเขียนคำประพันธ์ ร้อยกรองเป็น การเขียนที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนมากกว่าการเขียนในรูปแบบอื่น การสอนเขียนคำ

ประพันธ์ร้อยกรองนี้จึงดูเป็นเรื่องยากสำหรับครู ส่วนในด้านตัวนักเรียนเองก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่ของง่าย” นอกจากนี้ อุบลรัตน์ ต๊ะอินตา (2535: 62, อ้างถึงใน สุปราณี นาคราช, 2547: 5) ได้ศึกษาการสอนเขียนของครูพบว่า “ทักษะการเขียนที่ครูเลือกสอนในอันดับน้อยที่สุดคือการแต่งร้อยกรอง”

จากเหตุผลดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่า การแก้ไขปัญหาในการสอนเขียนร้อยกรองเป็นเรื่องสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ทั้งต่อตัวครูและผู้เรียน และสมควรได้รับการแก้ไขพัฒนา ทั้งนี้การเรียนการสอนแต่งโคลงสี่สุภาพ ก็เป็นปัญหาสำคัญในการสอนแต่งร้อยกรองของครูผู้สอนด้วยเช่นกัน เพราะบังคับฉันทลักษณ์ที่ค่อนข้างหลากหลาย ซึ่งผู้สอนมีความเห็นคล้ายคลึงกันว่า การจัดการเรียนการสอนแต่งโคลงสี่สุภาพให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจน เป็นไปด้วยความลำบาก ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทย โรงเรียน วัด วังกุ่ม จังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต จังหวัดกาญจนบุรี วิทยาลัยเทคนิค โพธาราม จังหวัดราชบุรี โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม (พระตำหนักสวนกุหลาบมัธยม) และโรงเรียนกรับใหญ่ วอังกุศลกิจพิทยาคม จังหวัดราชบุรี เกี่ยวกับการสอนแต่งร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ พบว่าเป็นปัญหาที่สำคัญสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ฉันทลักษณ์ของโคลงสี่สุภาพเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด เนื่องจากร้อยกรองดังกล่าวมีลักษณะบังคับประกอบด้วยจำนวนคำ สัมผัส และวรรณยุกต์ ซึ่งนับว่าเป็นร้อยกรองที่มีฉันทลักษณ์แตกต่างจากร้อยกรองชนิดอื่น ผู้สอนต้องปูพื้นฐานเรื่องที่เกี่ยวข้องให้กับนักเรียนหลายประการ 2. เรื่องการใช้คำ หรือ สรรพคำ เนื่องจากจำนวนคำบังคับคณะมีน้อย ประกอบกับผู้แต่งจะต้องเลือกคำที่สั้น กระชับ แต่มีความหมายกว้างชัดเจน การหาคำเหล่านี้เป็นเรื่องยาก และไม่สามารถแต่งให้จบความในบทได้ นอกจากนี้ยังพบปัญหาอื่นๆ เช่น พื้นฐานการเรียนเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนมีน้อย ทำให้การสอนเรื่องดังกล่าวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต้องเพิ่มเติมพื้นฐานความรู้อีกครั้ง เทคนิควิธีสอนที่มีมักไม่ได้ใช้ประโยชน์มากนัก เพราะเนื้อหาทางทฤษฎีมีมาก เป็นต้น ทั้งนี้จากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนของผู้วิจัยเอง ได้พบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการแต่งบทร้อยกรองว่า ผู้วิจัยใช้เวลาในการสอนเนื้อหาและลงมือฝึกปฏิบัติแต่งร้อยกรองโคลงสี่สุภาพของนักเรียนนานกว่าร้อยกรองชนิดอื่น เนื่องจากสาเหตุสำคัญสรุปได้ 2 ประการคือ 1. ฉันทลักษณ์ของโคลงสี่สุภาพ ที่ฉันทลักษณ์ค่อนข้างจำได้ยาก และ 2. นักเรียนหาคำที่มีความหมาย ครอบคลุมเนื้อหาหรือหัวเรื่องที่ผู้วิจัยกำหนดให้แต่งได้ยาก จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน จากเหตุผลดังกล่าว ผู้สอนจึงสมควรหาวิธีการที่เหมาะสมมาใช้ในการจัดการเรียน การสอน เพื่อช่วยสร้างความสนใจเรียนแต่งโคลงสี่สุภาพให้มากยิ่งขึ้น (จำเรียง จำปานิล, ปัทมา วิญญูกุล, ฉลอม ขวนอยู่, กมลรัตน์ แซ่ลอยเลื่อน, ดาว-รุ่ง เขียนทวี, ศิริพร เอกอู , นุชจิรา มหาพัฒนาไทย, 2557)

แนวทางการสอนแต่งร้อยกรองโคลงสี่สุภาพข้างต้นมีหลายประการ เช่นการสอนโดยชุดการสอน การสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน เป็นต้น ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือการใช้สื่อการเรียนการสอน ซึ่งมีอยู่มากมายหลายประเภท สื่อการสอนที่น่าสนใจชนิดหนึ่งคือแบบฝึก เพราะแบบฝึกจะช่วยสร้างทักษะ หรือความชำนาญให้เกิดแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับการแต่งโคลงสี่สุภาพที่เป็นทักษะการเขียน สามารถฝึกฝนให้เกิดความชำนาญได้หากฝึกแต่งอย่างสม่ำเสมอ และจากการวิจัยนวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ของกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พบว่าสื่อที่ทำให้

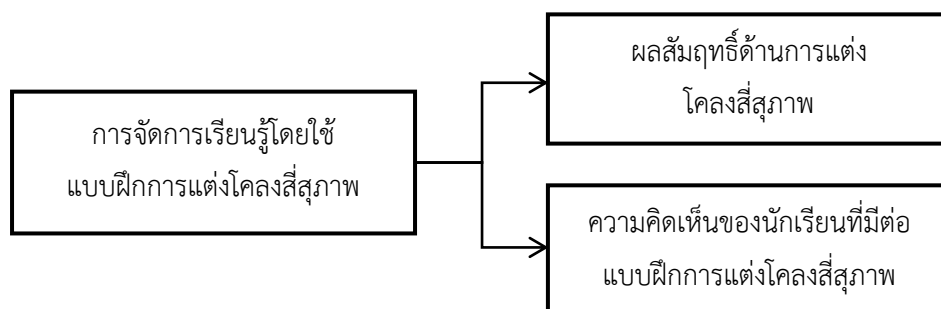
นักเรียนมีทักษะ หรือความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน คือนวัตกรรมเสริมทักษะหรือแบบฝึก นอกจากนั้นสิ่งที่ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนสูงกว่าวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนตามคู่มือครู คือ แบบฝึกเสริมทักษะ (2538: 4 อ้างถึงใน ธีรญา เหยี่ยมจุล, 2547: 7) และเมื่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับการแต่ง บทร้อยกรองเป็นปัญหาต่อผู้เรียนวิชาภาษาไทย การแก้ปัญหาการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองจึงเป็นสิ่งสำคัญ อย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องพยายาม สรรหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวมาใช้ แบบฝึกจึงเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่มีความสำคัญในการช่วยแก้ไขปัญหา การแต่งร้อยกรองให้ประสบความสำเร็จได้ ซึ่งนักวิจัย และ นักการศึกษาได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการสอนโดยใช้แบบฝึกไว้ดังต่อไปนี้

กฤติยา เรวัต (2538: 44) กล่าวว่า “แบบฝึกคือสื่อการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา ให้แก่นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนจนมีประสบการณ์ แบบฝึกจะมีการฝึกหัดให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อทบทวน ความรู้ที่ได้เรียนในแบบฝึก และเพื่อให้ครูกับนักเรียนได้ทราบข้อบกพร่องในการเรียนการสอน จะได้แก้ไขให้การ เรียนการสอนพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าเดิม” และ ธีรญา เหยี่ยมจุล (2547: 9) กล่าวว่า “แบบฝึกมีส่วนช่วยส่งเสริม และ ช่วยเหลือให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และแบบฝึกสามารถใช้ฝึกทักษะทางภาษาได้ทุกด้าน ช่วยกระตุ้นส่งเสริมทักษะทางภาษา สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในส่วนของผู้สอนเองจะได้ทราบ ความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน อันเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนช่วยนักเรียน ให้เรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถของตนเอง” สอดคล้องกับ พิมพีใจ พจน-สมพงษ์ (2549: 7) ที่ว่า “การสอน เขียนบทประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถใน การเขียนบทประพันธ์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้”

จากความสำคัญของแบบฝึกดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกจะช่วยให้เกิดทักษะและความสามารถในการแต่งร้อยกรองโคลงสี่สุภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่กำหนดให้เรียนการแต่งโคลงสี่สุภาพในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาแบบ ฝึกการแต่งร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา ดังกล่าว อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางด้านการแต่งคำประพันธ์ประเภทโคลงสี่สุภาพ และเป็นประโยชน์ต่อ การเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้



วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งโคลงสี่สุภาพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อน และหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

สมมุติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสูงกว่าก่อนเรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกรับใหญ่ว่องกุลศกกิจพิทยาคม ตำบลกรับใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 ห้องเรียน เป็นห้องเรียนแบบความสามารถของนักเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 103 คน
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนกรับใหญ่ว่องกุลศกกิจพิทยาคม ตำบลกรับใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นห้องเรียนแบบความสามารถของนักเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 40 คน โดยการสุ่มห้องเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ใช้เนื้อหา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา มาตรฐานการเรียนรู้ ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ตัวชี้วัดข้อที่ 4 การแต่งบทร้อยกรอง สาระการเรียนรู้แกนกลาง กาพย์ โคลง ร่ายและฉันท

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน รวมการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวนทั้งสิ้น 3 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 คำไวพจน์ ชุดที่ 2 คำสัมผัส และชุดที่ 3 การแต่งโคลงสี่สุภาพ
2. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพก่อนเรียนและหลังเรียน
4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนในการวิจัยต่างๆ ประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมการ ขั้นสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ขั้นทดลอง และขั้นวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นเตรียมการ

ศึกษาค้นคว้าตำรา หนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องคือ 1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 2. การแต่งร้อยกรองและการแต่งโคลงสี่สุภาพ 3. การสร้างแบบฝึกและแบบฝึกการแต่งร้อยกรอง 4. การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 5. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 6. การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

ขั้นสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

1. วิเคราะห์เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการแต่งโคลงสี่สุภาพ กำหนดขอบเขตของเนื้อหาและสร้างแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพจำนวน 3 ชุดคือ ชุดที่ 1 คำไวพจน์ ชุดที่ 2 คำสัมผัส และชุดที่ 3 การแต่งโคลงสี่สุภาพ จากนั้น เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบฝึกในด้านเนื้อหา รูปแบบ การใช้ภาษา และการวัดและประเมินผล นำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบฝึกในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของ เคอร์ลิงเจอร์ (Kerlinger, 2000: 667 อ้างถึงใน อิศศักดิ์ อุ๋น อารมย์เลิศ, 2549: 65) โดยแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3. นำแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพไปหาค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 จำนวน 3 ขั้นตอน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2520: 49-52) ขั้นตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพรายบุคคล (Individual Testing) ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 75.47/76.6 ขั้นตอนที่ 2 การหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing) ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 76.59/79.63 และขั้นตอนที่ 3 การหาประสิทธิภาพแบบภาคสนาม (Filed Try Out)

ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 79.09/83.33 ซึ่งทั้งสามขั้นตอนมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้

1. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีรายละเอียดของแผนประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ ชิงงาน/ภาระงาน การประเมินผลการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ และรายละเอียดของเนื้อหาสาระ จำนวน 3 แผน รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน คาบเรียน 50 นาที จากนั้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง

2. นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) สรุปผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้รวมทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 0.97 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ จากนั้นจึงนำแผน การจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ

สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย แบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบอัตนัย การแต่งโคลงสี่สุภาพ จำนวน 1 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

แบบทดสอบปรนัย

1. วิเคราะห์เนื้อหาเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพ จากนั้นสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ให้สอดคล้องตามประเด็นที่วิเคราะห์ จากนั้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา และปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบทดสอบในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) สรุปผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การแต่งโคลงสี่สุภาพได้คือ ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 0.67 ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อสูงสุดมีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องรวมมีค่าเท่ากับ 0.93 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3. ปรับปรุงแบบทดสอบแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำผลการทดลองมาวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Level of Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index) (ธีรศักดิ์ อุ๋น-อารมย์เลิศ, 2549: 53 - 54) รายข้อ จากนั้นคัดเลือกแบบสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุงข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์จนได้แบบทดสอบที่สมบูรณ์จำนวน 20

ข้อ ผลการคัดเลือกพบว่า ได้แบบทดสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.22 – 0.77 และมีค่าอำนาจจำแนก
ระหว่าง 0.29 – 0.58 ซึ่งถือว่าแบบทดสอบดังกล่าว มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสม

4. นำแบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการปรับปรุงแล้วข้างต้น มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร
KR20 ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (ธีรศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ, 2549: 75) ผลการหาค่าความเชื่อมั่นพบว่า มีค่าความ
เชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 ซึ่งเกิน 0.70 ขึ้นไป ถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นเหมาะสม

5. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบก่อนและ
หลังเรียนต่อไป

แบบทดสอบอัตนัย

1. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ โดย
กำหนดให้ผู้เรียนแต่งโคลงสี่สุภาพจากการดูรูปที่กำหนดให้ และสร้างแบบประเมินชิ้นงาน (Rubric) คะแนนเต็ม
20 คะแนน จากนั้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา และ
ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ
ความถูกต้องเหมาะสมของแบบทดสอบในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความสอดคล้องของ
แบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective
Congruence: IOC) ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพพบว่า
ค่าดัชนีความสอดคล้องข้อที่ 1 และข้อที่ 2 มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องรวมมีค่าเท่ากับ 1.00
ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3. ปรับปรุงแบบทดสอบแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ตรวจสอบให้คะแนน
แบบทดสอบ โดยใช้แบบประเมินชิ้นงาน (Rubric) จากนั้นนำไปวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) พบว่า จากคะแนนเต็ม
10.0 แบบทดสอบข้อที่ 1 มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 6.70 และแบบทดสอบข้อที่ 2 มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 7.42 แสดง
ว่า นักเรียนมีแนวโน้มในการทำแบบทดสอบข้อที่ 2 ได้มากกว่าข้อ 1 จึงเลือกแบบทดสอบข้อที่ 2 เก็บไว้

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบก่อนและ
หลังเรียนต่อไป

แบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

1. พัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ
โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านรูปแบบ ด้านเนื้อหา และด้านกิจกรรม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมิน
ค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ท (Likert's Five Scale) (Norman, 2010: 626) และการแปลความหมาย
ใช้คะแนนที่ได้นำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ซึ่งพัฒนามาจาก
เกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1997: 190) จากนั้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของ
ข้อคำถาม ความเหมาะสมของเนื้อหา การใช้ภาษา และการวัดประเมินผล และปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามความคิดเห็นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม
ของแบบสอบถามความคิดเห็น และความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จุดประสงค์ การใช้ภาษา และการ

วัดประเมิณผล เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) สรุปผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นพบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 0.67 ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อสูงสุดมีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องรวมมีค่าเท่ากับ 0.96 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3. นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เมื่อดำเนินการทดลองสอนการแต่งโคลงสี่สุภาพโดยใช้แบบฝึกเสร็จสิ้น

ขั้นตอนทดลอง

1. ก่อนการทดลอง ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ตรวจสอบให้คะแนน และบันทึกผลการทดสอบก่อนเรียน

2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง โดยใช้แบบฝึก ควบคู่ไปกับแผนการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน รวมการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. หลังการทดลอง ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียนแต่สลับข้อสลับตัวเลือก ตรวจสอบให้คะแนน บันทึกผล จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึก บันทึกผลการทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และนำมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft Excel 2010 เพื่อทดสอบสมมุติฐานและสรุปผลการทดลองดังนี้

1. การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึก ที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2520: 49-52)

2. การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งโคลงสี่สุภาพโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นเปรียบเทียบคะแนนค่าเฉลี่ยการทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนสถิติ แบบบรรยายคือการทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 73)

3. การวิเคราะห์ผลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นโดยใช้ค่าเฉลี่ยรายข้อ (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1997: 190)

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 82.74/81.96 ดังรายละเอียดในตาราง

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละของค่าประสิทธิภาพ
ระหว่างเรียน (กระบวนการ)	40	988	817.50	60.08	82.74
หลังเรียน (ผลลัพธ์)	40	30	24.59	3.45	81.96

จากตารางที่ 1 พบว่าแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 82.74 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 81.96 แสดงว่าแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยพัฒนา มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ คือมีค่าเกินร้อยละ 2.5 สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t	df	p
ก่อนเรียน	40	30	13.16	4.38	15.987*	39	0.000
หลังเรียน	40	30	24.59	3.45			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้วยแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ ของกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเท่ากับ 24.59 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 3.45 และค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนที่มีค่าเท่ากับ 13.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 4.38 ค่าสถิติวิเคราะห์ t เท่ากับ 15.987 และค่า p

เท่ากับ 0.000 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึก การแต่งโคลงสี่สุภาพในภาพรวม นักเรียนเห็นด้วยในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.46)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนในด้านเนื้อหาของแบบฝึก นักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก และมีค่าสูงที่สุดเป็นลำดับที่ 1 ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.45) โดยข้อที่ 2 แบบฝึก มีการยกตัวอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.42) ต่อมาคือ ด้านรูปแบบและด้านกิจกรรมของแบบฝึก มีค่าเฉลี่ยรองลงมาเป็นลำดับที่ 2 เท่ากันทั้งสองด้าน คือ ระดับความคิดเห็นของนักเรียนในด้านรูปแบบ นักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.46) โดยข้อที่ 6 รูปแบบของแบบฝึกมีกิจกรรมหลากหลาย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.43) และ ระดับความคิดเห็นของนักเรียนในด้านกิจกรรมของแบบฝึก นักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.46) โดยข้อที่ 5 แบบฝึกช่วยส่งเสริมพัฒนาทักษะในการแต่งโคลงสี่สุภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.43)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 พบว่าแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนามีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.74/81.96 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ดังนี้

- แบบฝึกมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ นิรันดร์ วิไลรัตนกุล (2553: 63) ที่กล่าวว่า “แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่แน่นอนว่าต้องการฝึกฝนทักษะในด้านใด ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน มีรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย เรียงลำดับความยากง่าย ใช้เวลาให้เหมาะสม ไม่นานจนเกินไปและสามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้” นอกจากนี้ แบบฝึกได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษาและการประเมินคุณภาพ (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ มีการปรับปรุงให้เหมาะสมก่อนการนำไปทดลองใช้ ทำให้แบบฝึกมีคุณภาพ สอดคล้องกับ อภิรติ สาริกา (2555: 46) ที่กล่าวว่า “การสร้างแบบฝึก ผู้สร้างควรศึกษาขั้นตอนการสร้างเป็นอย่างดี โดยคำนึงถึงการวิเคราะห์ปัญหา กำหนดเนื้อหา จุดประสงค์ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการฝึก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความชำนาญในทักษะนั้นๆ และเกิดความเข้าใจในเรื่องที่ฝึกอย่างมีประสิทธิภาพ”

- แบบฝึก มีรูปแบบ เนื้อหา และการใช้ภาษาที่เหมาะสมต่อผู้เรียน กล่าวคือ ประการแรก ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกให้มีส่วนประกอบชัดเจน มีค่าชี้แจง วัตถุประสงค์ ในส่วนนำก่อนการทำแบบฝึก ดังที่ พรธณี ชื่นอุทัย (2546: 46) กล่าวว่า “ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก มีหลายชนิด สอดคล้องกับเนื้อหาของผู้เรียน เลือกให้เหมาะสมกับวัย มีตัวอย่างสั้นๆ มีรูปแบบที่น่าสนใจ

และใช้เวลาฝึกเหมาะสม นอกจากนี้ควรคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ ความพร้อม ความเหมาะสมกับ วัย และความสามารถของนักเรียนด้วย” ประการที่สอง แบบฝึกมีการจัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการทำแบบฝึก สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ และบริกส์ (Gagne’ and Briggs 1974: 99 อ้างถึงใน วัฒนา เสนนอก 2550: 59) ที่ว่า “การเรียนการสอนจะเริ่มจากทักษะที่ง่ายสู่ทักษะที่ยากซับซ้อน โดยทักษะที่สูงกว่าต้องอาศัยทักษะที่นักเรียนมีอยู่เป็นพื้นฐาน จะช่วยให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น” ประการที่สาม แบบฝึกแต่ละชุดมีการยกตัวอย่างที่ชัดเจน เข้าใจง่ายอยู่ตอนต้นของทุกกิจกรรม กิจกรรมในแต่ละชุดหลากหลาย และมีภาพประกอบน่าสนใจ และประการสุดท้าย แบบฝึกใช้ภาษาเข้าใจง่าย สอดคล้องกับ ญัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553: 45) ที่กล่าวว่า “ด้านภาษาควรใช้คำหรือประโยคตลอดจนเนื้อหาต่างๆ ที่จะช่วยฝึกฝนให้เกิดความคล่องแคล่วและต้องคำนึงถึงเสมอว่าแบบฝึกไม่ใช่แบบทดสอบหรือแบบวัดสติปัญญา แต่แบบฝึกเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นลักษณะของแบบฝึกควรก่อให้เกิดความสนุกสนานหรือพอใจในการที่จะทำ” สอดคล้องกับ รังษิมา สุริยา-รังสรรค์ (2555: 80) กล่าวว่า “จากผลการทดลองและงานวิจัยต่างๆ แสดงให้เห็นว่าการสร้างแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีเนื้อหาเหมาะสมกับวัยและเป็นเรื่องราวใกล้ตัวของนักเรียน ควรมีความประกอบ เรียงลำดับแบบฝึกจากง่ายไปหายาก มีการทดลองใช้แบบฝึกและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง”

- แบบฝึก มีการพัฒนาประสิทธิภาพตามหลักการวิจัย ทำให้แบบฝึกมีคุณภาพดีก่อนการทดลองใช้ ดังที่ ฮุสตันและโฮว์แซม (Houston and Howsam 1972: 72 อ้างถึงใน ททัยรัตน์ อันติ 2544: 140) กล่าวว่า “ไม่มีบทเรียนในชุดการสอนใดเหมาะสมในตัวเอง ดังนั้นจึงสมควรมีการประเมินผลการใช้และปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ตลอดเวลา” สอดคล้องกับ ศศิภัฏชนัญญ์ เส็งเส (2554: 82 อ้างถึงใน รังษิมา สุริยา รังสรรค์ 2555: 80) ที่ว่า “แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพเกิดจากการสร้างที่เป็นระบบและผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ นำมาปรับปรุงแล้วนำไปใช้ ปรับปรุงอีกครั้งแล้วนำไปใช้กับกลุ่มทดลองทำให้ได้แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ”

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ พบว่า ผลสัมฤทธิ์การแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการแต่งโคลงสี่สุภาพอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ นักเรียนได้รับการสอนเริ่มจาก 1. การทดสอบความรู้ก่อนเรียน เพื่อให้ทราบพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการแต่งโคลงสี่สุภาพก่อนเรียน 2. การฝึกฝนการแต่งโคลงสี่สุภาพทั้งความรู้พื้นฐานและการแต่งจริง ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการแต่งอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับที่ สุรพล พยอมแย้ม (2540: 20) กล่าวว่า “การเรียนรู้อุทิศต้องมีการทบทวนและฝึกฝนเป็นระยะๆ เพราะนอกจากจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังทำให้การเรียนรู้อยู่คงทนด้วย” ดังที่ ยุพา ยิ้มพงษ์ (2526: 93) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนโดยใช้แบบฝึกสรุปได้ว่า “แบบฝึกเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ที่ช่วยฝึกฝนและเสริมทักษะของผู้เรียนให้คงทน เพราะผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถ มีลักษณะเป็นรูปเล่มช่วยให้เก็บไว้บันทึกและทบทวนได้ ผู้เรียนจึงมีความก้าวหน้าในทักษะที่ฝึกอย่างมีระบบและเป็นระเบียบ” และสอดคล้องกับ พิมพีใจ พจน์สมพงษ์ (2549: 7) ที่กล่าวว่า “การส่งเสริมความสามารถในการเขียนบทประพันธ์ นอกจากจะใช้การเรียนการสอนที่ดี

แล้ว นวัตกรรมประเภทแบบฝึกเสริมทักษะที่มีคุณภาพก็จะเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ช่วยฝนการใช้ทักษะการเขียนบทประพันธ์ได้”

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X}) เท่ากับ 4.70 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม (S.D.) เท่ากับ 0.46 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ดังนี้

- แบบฝึก มีการลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนและการทำแบบฝึก สอดคล้องกับคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540: 99 อ้างถึงใน ศิลปิน บุญจันทร์ศรี 2555:122) ที่กล่าวถึงทฤษฎีเชื่อมโยงของการเรียนรู้ว่า การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Responses) ประกอบด้วย กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อมีความพร้อมในการเรียน กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) คือการกระทำซ้ำๆ หรือบ่อยๆ จะเกิดความชำนาญและสามารถเรียนรู้ได้คงทน และกฎแห่งผล (Law of Effect) คือผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ เมื่อได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมอยากที่จะเรียนรู้ต่อไปอีก ดังนั้นเมื่อเริ่มทำแบบฝึกด้วยเนื้อหาที่ง่าย จึงทำให้ผู้เรียนทำแบบฝึกได้ตั้งแต่เริ่ม เกิดกำลังใจ เกิดความพร้อมในการเรียน มีการฝึกฝนกระทำซ้ำๆ ในเนื้อหาแต่ละชุดจนเกิดความชำนาญช่วยให้ผู้เรียนสนุกสนานและมีความคงทนต่อการเรียนรู้ และผลการเรียนในเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพพัฒนาขึ้นจากความรู้พื้นฐานจนถึงความรู้ในระดับสูง ผู้เรียนจึงเกิดความท้าทาย และอยากที่จะเรียนรู้ต่อไปในที่สุด

- แบบฝึก มีกิจกรรมที่หลากหลาย ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ เช่น ชุดที่ 1 คำไวพจน์ มีทั้งกิจกรรมจับคู่ โยงคำ การเติมคำจากคำตัวอย่าง หรือการเติมคำจากภาพตัวอย่าง ชุดที่ 2 คำสัมผัส มีทั้งการเติมคำสัมผัส 1 พยางค์ 2 พยางค์ การเติมคำสัมผัสอย่างง่ายจาก การเรียงชื่อคนเป็นกลอนสี่ การเติมคำสัมผัสสระและสัมผัสพยัญชนะ การโยงคำสัมผัสและหาคำสัมผัสเติมในตารางคำตอบจากทร้อยกรองตัวอย่างที่กำหนดให้ และ ชุดที่ 3 การแต่งโคลงสี่สุภาพ มีกิจกรรมทั้งพื้นฐานในการแต่งโคลงสี่สุภาพ เช่น การโยงสัมผัสบังคับ การเติมเครื่องหมายวรรคตอน การวงกลมคำตายและ การขีดเส้นใต้คำตาย ที่ใช้แทนคำเอก จากโคลงสี่สุภาพที่กำหนดให้ การเติมคำตายจากคำตั้งต้นที่กำหนดให้ การเรียงข้อความโคลงสี่สุภาพ ตลอดจนกิจกรรมขั้นสูงเช่น การฝึกแต่งโคลงสี่สุภาพเป็นวรรค เป็นบาท และการฝึกแต่งเป็นบท จากหัวข้อและการดูภาพที่กำหนดให้ ดังนั้นผู้เรียนจึงเกิดความสนุกสนานในการเรียนเพราะกิจกรรมที่หลากหลาย ดังเช่นงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของ วนิตา กุลภัทร์แสงทอง (2554: 142) พบว่านักเรียนชื่นชอบกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ให้ความสนใจ กระตือรือร้น ร่วมมือปฏิบัติกิจกรรม กล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529: 28 - 29) ที่ว่า การจัดกิจกรรมให้มีทางเลือกหลายๆ ทาง และมีความหลากหลาย ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเรียน เกิดความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม รักการอ่านและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาไทย การเรียนการสอนภาษาไทยควรมีวิธีสอนและสื่อการเรียนที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้

เนื้อหาและประสบการณ์จากเรื่องที่ยืดหยุ่นที่มีความหลากหลายให้ความเพลิดเพลินสนุกสนาน ให้สามารถค้นคว้าด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลจากประสบการณ์การสอน การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือและทดลองจริง พบว่าการจัดการเรียนการสอนเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพ ควรให้ความสำคัญกับเรื่องตำแหน่งวรรณยุกต์เป็นพิเศษ โดยผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนสามารถจดจำตำแหน่งวรรณยุกต์ให้ได้ ด้วยการยกตัวอย่างโคลงแม่บทให้ผู้เรียนพิจารณา เพื่อให้ช่วยจดจำบังคับวรรณยุกต์ได้แม่นยำ และควรยกตัวอย่างโคลงสี่สุภาพที่ไพเราะ มีเทคนิคในการแต่งดีให้ผู้เรียนได้ศึกษาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับเทคนิคในการแต่งและจดจำไปใช้

2. การจัดการเรียนการสอนเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพ ควรนำกิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น การทายปริศนา ร้อยกรอง มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการผลิตสื่อการสอนที่น่าสนใจ ดังเช่น ผลการตอบแบบสอบถามของผู้เรียน ที่ให้ความสำคัญกับ กิจกรรมของแบบฝึกที่หลากหลาย สีสันสดใส มีภาพการ์ตูนประกอบและมีการยกตัวอย่างที่ชัดเจน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกการแต่งโคลงสี่สุภาพเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบอื่น เช่น การสอนโดยใช้ชุดการสอน บทเรียนโปรแกรมสำเร็จรูป ชุดการสอนมัลติมีเดีย บทเรียนออนไลน์ การสอนโดยใช้ผังมโนภาพ เทคนิคการสอนแบบ Jigsaw KWL PLUS หรือ STAD เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งโคลงสี่สุภาพกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นอื่นๆ

3. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกการแต่งร้อยกรองอื่น เช่น กลอนสุภาพ กาพย์ยานี 11 ร่ายและฉันทน์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤติยา เรวัต. (2538). “การใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนสรุปความจากบทร้อยกรองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- _____. **สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2553). แนวทางการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- คมทวน คันธนู. (2545). **วรรณวิเคราะห์: ตำนานฉันทลักษณ์กับหลักการใหม่**. กรุงเทพฯ: สายส่งสุขภาพใจ.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2522). **ภาษาไทยสำหรับครู**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐกาญจน์ เลิศยะโส. (2553). “การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐพล คุปต์ธนโรจน์. (2555). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามแนวเรื่องโดยใช้กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม” **Veridian E-Journal, Silpakorn University** 5, 1(มกราคม – เมษายน): 283-302.
- ธีรญา เห่งมจล. (2547). “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ. (2549). **เครื่องมือวิจัยทางการศึกษา: การสร้างและการพัฒนา**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิรานันท์ วิไลรัตนกุล. (2553). “การพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เนาวรัตน์ เจตดุ. (2555). “การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสรุปความโดยอาศัยข้อมูลท้องถิ่นไทยทรงดำอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” **Veridian E-Journal , Silpakorn University** 5, 3(กันยายน – ธันวาคม): 169-189.
- บารณี ถาวร. (2541). **ลักษณะคำประพันธ์ไทย**. กรุงเทพฯ: ไทม์พริ้นติ้ง.

- ประทีป วาทิกทินกร. (2542). **ลักษณะการใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2522). **ร้อยกรองชาวบ้าน**. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์
- พรรณี ชื่นอุทัย. (2546). “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนร้อยแก้วสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมพ์ใจ พจน์สมพงษ์. (2549). “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนบทประพันธ์ในงานอาชีพสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2541). **เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 2 – การประพันธ์ไทย: หน่วยที่ 1 – 7**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. (2526). “การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” “ล” และ “ว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รังษิมา สุริยารังสรรค์. (2555). “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดเพชรบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- วัฒนา เสนนอก. (2550). “การใช้แบบฝึกทางภาษาเรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดแม่กด เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วาเลนไทน์ เอียงชะอุ่ม. (2556). “การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนความเรียงร้อยแก้ว โดยใช้แบบฝึกประกอบภาพการ์ตูนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” **Veridian E-Journal, Silpakorn University** 6, 2(พฤษภาคม – สิงหาคม): 347-358.
- วนิดา กุลภัทร์แสงทอง. (2554). “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิลป์ิน บุญจันทร์ศรี. (2555). “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2529). “การพัฒนาวัตกรรมการเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” ปริญญาานิพนธ์ ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิตสาขาวิชาพัฒนาศึกษาสาครศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2538). **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุปราณี นาคราช. (2547). “การสร้างแบบฝึกการเขียนร้อยกรอง กาพย์สุรางคนางค์ 28 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบ้านทวน จังหวัดกาญจนบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุนทรี่ เถลิ้มพงศธร. (2523). “ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับวรรณกรรมร้อยกรองไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรพล พยอมแย้ม. (2543). **เอกสารประกอบรายวิชาพื้นฐานทางจิตวิทยา**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หทัยรัตน์ อันดี. (2544). “การพัฒนาชุดการเรียนรู้ เพื่อถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนประถมศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อภิรดี สาริกา. (2555). “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อัจฉรา ชีวพันธ์. (2541). **คู่มือการสอนภาษาไทย กิจกรรมเล่นประกอบการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สัมภาษณ์

กมลรัตน์ เช่งลอยเลื่อน. (2557). ครูภาษาไทย โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม (พระตำหนักสวนกุหลาบมัธยม). สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

จำเรียง จำปานิล. (2557). ครูภาษาไทย โรงเรียนวัดวังกุ่ม จังหวัดสุพรรณบุรี. สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

ฉลอม ชวนอยู่. (2557). ครูภาษาไทย วิทยาลัยเทคนิคโพธาราม จังหวัดราชบุรี. สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

ดาวรุ่ง เขียนทวี. (2557). ครูภาษาไทย โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม (พระตำหนักสวนกุหลาบมัธยม). สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

นุชจิรา มหาพัฒนไทย. (2557). หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนกรับใหญ่วงศ์กุลกิจพิทยาคม จังหวัดราชบุรี. สัมภาษณ์, 11 พฤษภาคม.

ปัทมา วิญญกุล. (2557). ครูภาษาไทย โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต จังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

ศิริพร เอกอุ. (2557). ครูภาษาไทย โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม (พระตำหนักสวนกุหลาบมัธยม). สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม.

ภาษาอังกฤษ

- Best, John W. (1997). **Research in Education**. 3rd ed. Englewood Cliffs, New Jersey. Prentice – Hall, Inc.
- Cubillo, P., Brenes, C. (2009). “Using Task-Based Instruction in an ESP Course in the Computer Center at The University of Costa Rica.” **INIE Journal of Costa Rica University** 9, (1): 1-25.
- Esfandiari, Mehran. et al. (2012). “An Investigation into the Impact of Task-Based Writing Instruction upon the Reading Skills of PET Candidates.” In **Task-Based Learning Applied A Collection of Research Papers by Mehran Esfandiari, Paul Knight, Julia Morinari and Sally Zacharias**, 37-49. Nottingham: Nottingham Jubilee Press of the University of Nottingham.
- Geoff, Norman. (2010). “Likert Scale Levels of Measurement and the Laws of Statistics.” **Advances in Health Science Education** 15, 5 (June): 625 – 632.
- Ruso, Nazenin. (2007). “The Influence of Task Based Learning on EFL Classrooms.” **Asian EFL Journal, Teaching Articles** 18, (2): 236-253.
- Thanh, Le N. and Huan, Nguyen B. (2012). “Task-Based Language Learning and Student Motivation in Vocabulary Acquisition.” **Language Education in Asia** 3, (1): 106-120.